

Maca

Ona se rimuje sa svojim cvijećem, nikada ne
nudi plastični simulakrum nego po cijeli dan,
u sjenjačkom podzemlju mazi i njeguje svoje
svježe i čistobojne narcise.

Maca.

Paula se, kada prolazimo, skriva od nje, kao da
ju ne pozna, srami se,
igra zapravo, kao i sa svim drugim sjenjačkim
trgovkinjama,

premda se već znaju svih tih devetipol godina.

Mislim da zapravo Paula s njima igra žmire,
zato kaže nisam i skrije iza mene.

Ja tada jesam, ogroman sam, i nitko i nikad.

Ne može ništa.

Žmirim, nevezano uz boju

neba.

Na crno

Imat ću ga, rekla je Lili za Merđu, zgaženog u
turiranoj drugoj, u poluosvijetljenu socijalističko-
subotnju večer

propetog u ulici ispred Čuljkova disca ...

pokraj kasnijeg i još

spaljenijeg PIKa

a

u duši se čula, u trajanju četiri minute i jedanaest
sekundi,

odavna pjesma:

Love Is the Drug. Eta odlazi s novogodišnjeg
dočeka u 22.00 a Zlata i Ruža, baš kao i Caca,
ne odlaze.

Zato mi pune

šrafštok i nerazgrnuti pank.

Ni Lea, ni Dubravka Kemešić, niti Sopot,
Lipovac i ono bodljikavo, neki zvjezdasti orašci
na nevidljivom iako plitkom riječnom dnu.

Čuljak i Čuljak mladi kao i Čuljak najmladi,
nabildani Šlijevima discovima,

tridesetak su godina kasnije, izbrijanih glava
i nabrijanih crnih kožnjaka, počeli prodavati
neke puno francuskije automobile. Oni su
Satanova braća. Šli je mrtav i valjda na nebu
operira nešto dobro. Če bi rekao
na Crno.